

Sy-ll spěwał,
Pilnje džělat,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P.

• Serbske njedželske łopjeno. •

Wudawa so łóždu łobotu w Šmolerjez knihiczišćežetni a płaczi šchwórtlětnje 2.— hr. i portom 2.50 hr.

8. njedžela po šwjatej Trojizy.

Romst. 8, 12—17.

Wo Božim džěczatstwie Šnjelowy japoschtot wuczi. Ššny my džěczi Bože? Ty by gnano s twojej wotmotiwu rucze tu: Ššny tola ššczeny. Ale tak malo s tych, kóšiz by ššczeni, steji w Božim džěczatstwie! Wšěcze, šwjata ššczeniza je wšěczi kóhlo, nam hižom do łolebki položene a wšěczi w czežkich cžabach šwojeho žiwjenja čžemy šo teho troschtowacž. Dolež bym ššczeny, dha je Bóh mój Wótz a wón mje njewopušcži ani nihdy mje njelomdži. Ale wščitla ššczeniza ani nicžo njepomha, hdyž ja tu mi dostatu ššczenstu hnadu we wěczi njewobarnuju a njewopotaju.

Druhu, wšczišču měru ja nasche Bože džěczatstwo nam nasch tekst darwa: **Šotryž tón Duch Boži wodži, cži by Bože džěczi.**

Tajzy, praji Šnjelowy japoschtot, cžělné štutki morja, wšczišču šwojeho Božeho džěczatstwa we wutrobje nosča, s wšczišču lej nadžiž na njebjeske herbštwó cžakaja. Ššiz je nam naschu epistolu pišat, bu něhdy wot hidženja a žadoscže cžerjeny. Ššiz wšczišču wón jamóh, wón wšchudžom sa Ššchrystuhowymy wucžobniłami pytašče, šo by jich pšched židowstu wšchinoscž jatyh dowjedł; se šurowjenjom wón šwoje džělo dokonjesče, ani šchědžitowom ani džěczi njepšchepušcži. Dha jemu džěń wot Damaškana ššchadža, kotryž jeho žyle pšcheměni. Ššchrystuh bšče jeho ššchimnył, drugi duch do njeho šacžěže. Šščiz jeho Ššchrystuhowa luboscž cžeri, ewangelij njescž město wot města, lud wot łada. Šščiz je wón Bože džěczi a Boži duch byłli w nim.

Ššizli duch naž wodži? Duch hidženja abo duch luboscže.

duch šwěta abo duch Boži? Ššiz, Božeho ducha na tym póšnajesč, šo tebe wuczi, cžělné štutki moricž. „Ššny tehodla, lubi bratišja, dołžnižy niž cžělu, šo bychmy po cžěle žiwi byli“. Ššiz, dołžnižy my ššny, niž pač cžělu, ale naschemu Bohu, jemu hluboko šadolženi, dolež mamy šo jemu žiwjenja a wšchitko džakowacž. Šščiz móže je licžicž, wšchitke dobrotu, kotrež je nam Bóh wot džěczazyh lét šem wopokasat, ščiz wšchitko, ššiz ššeho je wón pšchěcželnitwóje wot naž šwotwobrocžil? A tež w cžabach cžerpijenja wón naž ššapomnił njeje a je ššchitowanje tak te kónzei dowjedł, šo my jo ššescž móžachmy. A najšwjetšče je tola to, šo je šo Bóh nad nami hrěšchymy cžłowjekami ššmilil a šwojeho ššyna sa naž do ššchjercže dat a pšches njeho wěcžne wumóženje namatak; a tón Ššny ššiz je šwojeho Ducha nam póškat, šo by tón jeho štutł luboscže dokonjal, na naschich wutrobach džělat a naž pšches pokutu a wěru ššchmanych šščinił, šo bychmy ššawny Božeho kralesštwa byli a s Pawokom ššchwalicž móhli: Dolež tehodla ššny prawi šščinišeni pšches wěru, dha mamy pokoj s Bohom pšches nascheho Ššnjelowa Ššchrysta. Wšchitko ššiz, ššiz rěka: Ššiz, ššiz hlubokoscž teho bohatsštwa na hnadže a wěcžnym ššmilenu Božim! Ššiz, ššiz naž to cžericž, Bohu ššchizicž; a šo jemu s cžělom a dušchu pšchadacž?

A tola je tuta luboscž Boža na ššchazach podarmo. Ššiz Bohu wóni šwoje wopory a ššchizbu pšchizneju, ale šwojemu cžělu. Cžěla dla cžłowjek Boha a Ššchizniłka ššchizwa a wšchitko džělo šwjateho Ducha s ničom šščini. Cžělného derjehicža dla wón radšcho njebjeska a ššchiznoscž pušcži, hač šo by ššchiz je ššameho ššchiz. Ššiz, ššiz drje tež ššiz cžělnje ššchizneho ššchiz do Božeho doma wotaju, ale wón wšchiz radšcho domach, dolež ššchiz cžělo ššameho wšchizwenja s Božim ššchizom nježada, ale

hdžež svetne sveteljenja su, tam wone khwata, tam ho paša a ma swój loscht nad tym. Kajtu móz ma tola tajte czelne maschine nad człowjekom! Wy trjebamy jenož na tajtich myglicž, kotičž su wotročžny wopisława, hracža, njebožčiwoscje, nabłoscje a nahrabnosce. Mjes nini su tajny, kiž chyli swoje rjecžahy rady rostorchacž a woni tež s wojowanjom sapočnu, ale klabi a njemóžni ho pschego saho wot czela pschewintycž dadža. Jim Anjesowu japoschtol hwědčji: „Jeli so wy po czěle žiwi budžecje, budžecje wumrjecž“. Woni jow na swojej strowoscži schłodnja, swoje dobre hwědomnje shubja, bibliju a modlitwu sazpitwaju. Hěbje kamnyh sjebaja, mēnjo, so žadny Bóh nej a so je se kmjercju wschitko te kónzej a tam hěbi njebješa samtnu. „Schetož, to dyrbičje wy wjedžicž, so žadny kurtwat abo nječisty abo nahrabny, kotryž je pschibóžnič, herbistwa nima na Khrystufowym a Božim kralestwoje“. „Jeli so pač psches Duchu czelne stutki moricje, budžecje wy žiwi“. Schtož kamón našch duch, kama našcha dobra wola, kame našche horze žadanje a njespróžne wojowanje njesamóže, to samóže Boži swjaty Duch, hdnž w našch bydli. „Je-li waš tón hyn wustwobodži, dha scže pravoje swobodni“, praji nam Khrystuf, Boži Syn kam t tróschtej. Kaž wulka tež móz hrěschneho czěla je, móz Duchu Božeho je wjetšcha. Wschitko pač je na tym ležane, so my trjebamy, schtož je nam date. Kaž ho mlynste koto wot wodny czěri, a maschina s mozu miliny, tak čže Bóh psches swoje kłowo swojeho Duchu do našchich wutrobow dacž, so by tón našchu wolu Božej woli podčžiknył, horzu luboscž t Bohu w našch sahorit a našch wjekelnych scžinil t swjatemu klubjenju: Schtož hyn žiwy w czěle, to čžu žimy byčž we wěrje do mojeho Sbožnika.

Praj, dasch ho ty wot Božeho Duchu wodžicž? Bóh prohu a wabi a napomina, ale wón niho do swojeje služby njenusuje. Jeho duch je duch swobodny, došelž je duch luboscje. Dnje my stajnje pod wodženjom tuteho ducha stejimy, ale tutón duch njeje žadny kurowy knjes, ale našch najnadobnišchi pscheczel. Tehodla tež našch Luther juntrócž rjeknje: „Pracijč ja čžu, pišacž ja čžu, přědowacž ja čžu, ale nusowacž niho nočžu. Tón duch dyrbi jo čžinicž, tón duch kam“.

Kiž pač ho wot Božeho Duchu wodžicž dadža, čži potom tež wěstoscž swojeho Božeho džěczatstwa w hěbi noscha.

Wy nješčje wotročžnoweho ducha dostali, so ho sažo bojecž dyrbjeli; ale wy scže džěczazeho ducha dostali, psches kotrehož wólamy: „Abba, luby Wótče! Tón kamny Duch hwědčji s našchim Duchom, so Bože džěčji hmy“.

Wy hmy Bože džěčji — schto w tym wschitko leži! Hdnž je nam wutroba czěžla, potom my t našchemu njebjestemu Wótčej khwatamy a jemu swoju nusu wustoržimy, a hdnž wot modlitwy postanjemy, dha je nam, kaž by nam čžežle brēmjo wotewšate bylo. A hdnž ho domachpytanje na našch počži, nam ho nještyschje, wěmny my tola, tež to pschindže s ruki našcheho njebjesteho Wótča a tón móže nam jenož dobre dawacž. A hdnž pschichod psched nami čžemny leži, hdnž my njewěmny, schto nam bližšchi džej pschinyhny, dha my tola tróschtni dale džemy, pschetož Bože Wótčowske wócžko nad nami wachuje. A hdnž hmy my shřěschili, potom wschaf hmy srudni, došelž hmy swěrnmu Wótčowsku wutrobu srudžili, ale my njesadwělujemy, wjele bóle t tej kamej Wótčowskej wutrobje khwatamy a jej swoju winu wusnajemy a rjeknjemy: Wótče, ja hmy tola tvoje džěčjo, wschaf jara klabe, njedofonjane džěčjo, s kotrymž dyrbišch ty wjele scžepłiwoscje mēčž, ale tola džěčjo, kotrež tebje lubuje a w tebi swój mēr namaka. A hdnž skónčnje kmjercž pschindže, tež psched nej ho my njebojimy; wona našch wschaf tola jenož dom wjedže, do našcheje wěrnej domisny.

Riž pač tak, jako byčmy ho my we wschitkich čžahach tajtcho

swóžneho shonjenja Božeho džěczatstwa wjekelicž móhli. Kaž wonkacy Bože klóncžto někotre dny rjenje a čžople hwěčji a na druhich dnjach ho jady mrócželow khwata, tak ho tež kšěščjanam w shonjenjach jich smutkowneho žiwjenja džje; tež ja nich čžahy pschindu, hdžež ho jim sda, jako by Bóh swoje woblíčjo psched nimi khwatał, jako by s nich žana hnada Boža njebyła. Potom wopomni: jenož juntrócž su Petr, Jan a Jakub na horu pschekrahnjenja wjedženi a tam wyskacž móhli: „Jow je derje bydlicž, jow čžemy hěny twaricž.“ Potom wopomni: jenož krotki wólomil staj ho wuczobnikaj w Emmauzku swojeho horjestanjeného mischtra wjekelicž móhloj, potom ho wón psched jich woczemi shubi. Duž ho w swojej wěrje samylicž njedaj, hdnž ja tebje dny pschindu, hdžež je tebi hwědčjenje swjateho Duchu kaž lublo, kotrež čže tebi s tvojeje tschepotazeje ruki wupadnyčž Wy hmy hščje na pucžu a wotkynjenny kónž hščje dozpili nješkny. Wy khodžimy w zisobje, ale my džemy domisnje napschecžiwu, hdžež budže našche wjekele dofonjane.

Duž s wjekelaj nadžiju na njebjeske herbistwo čžakamy.

Smy pač džěčji, dha hmy my tež herbjo, a to herbjo Boži a hoberbjo Khrystufowi; jeli so s nim hoberbjo čžepimny, so byčmy tež s nim hoberbjo pschekrahnjeni byli.

Čžakamy my na to? Runamy ho my džěčjom hwěta, kotičž s nastroženjom pytnu, tak jich lěta přjecž khwataju a jich pschego bliže t rowej wjedu? Abó kšuschamy my t Božim džěčjom, kotičž su bojoscž psched kmjercju w možny swojeje wěrny pschewintli a s Pawolom rjeknu: „Ja hěbi žadam přecž čžahnyčž a pschi Khrystufu byčž“?

A njedyrbimy my tajte žadanje mēčž, hdnž wěmny, so hmy my jako džěčji tež herbojo Boži a hoberbojo Khrystufowi? Wy sbožowni, kaž wjele je ho wam tež poradžiko, wasche lubka a wasche mjekela — schto su mone pornjo temu herbistwu, w kotrymž je prajene: Schtož žane wócžko njeje widžiko a žane wučho njeje kšuschalo, a do žaneho człowjeka wutroby njeje pschischlo, to je Bóh tym pschihotowal, kotičž jeho lubuja? Wy pytaže dusche, čžah pschindže, hdžež ho wrota pschichodneho hwěta psched nami wotewrja; potom budžemy my spóšnacž, runje jako my kami póšnacž hmy. Wy srudni, tam horčach je sažo widjenje s tymi, kiž běchu s nami na kamnyh pucžu a su nětl wěcznje pschi tym Anjesu. Wschitko we wschitkim: Hdnž tón Anjes tyh jatych Žionskich sažo powjedže, dha budže nam jako tym, kotrymž ho džije. Dha budže našch ert potny kmjercža a našch jasny potny khwalenja.

Duž wutroby do wyskoscje! Smy my džěčji Bože jow, dha budžemy herbojo tam. Samjen.

Tón Anjes je moja nadžija.

Glóž: Schtož čžini Bóh wscho dobre je.

Tón Anjes je moja nadžija! — S nim budu w hwětle khodžicž — Čžu w kraju teho wukhwa — Eso s mojim lubym wodžicž. — We kšerluschach a w modlitwach, — W Jeho kłowe swjatym, — Tu duschu wobsbožnym.

Tón Anjes je moja nadžija — We čžerpjenjach, wschém kšichu, — Je duscha stroschtna, wjekela, — Hdnž mojom Anjesa widžu — We nim wscho mam, schtož potriebam — Tu čžahnje a tam wěcznje; — Duch swjaty duschu hwjecžji.

Tón Anjes je moja nadžija, — Duch swjaty s njebješ duje, — Ta wěczna luboscž njebjeska — Eso s nami stowarščuje! — Bóh luboscž je, našch žohnuje, — Bóh wobohacža khudnyh, — Wón tróschtuje tyh srudnyh.

Tón Anjes je moja nadžija. — We tutej semskéj hěčji — Mam dobrot, hwěrnnyh pschecžela; — Je wótž wschěch swojich

džeczi. — Wótz lubasce 'ščeze žitw je! — Olat, Bóh je pšči naš tudy! — Naš njetwopuščezi w nudy.

Tón Snjes je moja nadžija! — Je pišat moje mjeno — Do knihow wěcznoh' žiwjenja — Pšches Šhrysta wumoženoj! — We wěre tu du k' žiwjenju — Pšches wulku hnadu Božu; — Šam herba Boži w njeju.

Tón Snjes je moja nadžija; — Š nim mam tež jeho šchazh, — Wón moju duschu wufubla, — Što hiščeze triebam wjazh? — We šhudobje, wščež šrudobje — Šo džeržu mojoj' Snjesa; — Wón šahinycž mi njeda.

Tón Snjes je moja nadžija; — Šoh' šhwal, o moja duscha, — Wón je ta pomoz najwjetšča! — Wšča čješč Šom' wěcznje šluscha! — Bóh pomha šam w wščež nudy nam, — Šacž runje šhudži w šwěczi — Šmy š hnady Jeho džeczi.

Tón Snjes je moja nadžija! — We nim mam wěczne šbožo; Šjedž mje do wěcznoh' žiwjenja — Mój Snjeze a mbi Božo! — — Džal datwam čži mój najšubšči; — Mje a wščež mojih' ššči-taj, — Mjes tvoje džeczi licžuj.

Tón Snjes je moja nadžija! — Mój wotšch' šrótki, šnadny — Džal, čješč a šhwalbu Bohu da! — We Šhryste nam je šnadny! — Bóh š nami je, naš powjedze — Do kraja wěcznoh' šboža — Za wěczna šwěra Boža! S. W.

Šnamjenja čžaša.

Šod tutym napišmom wosjetwajchmy hižo nělotre rasy powědženja a šjewjenja, kotrež nam našč čžah wšebje wosnamjenjeja. Do tajšeho mōžesche tež licžicž, šštož wo nještutlach na pohřebniščežach škucženyh pišamy. Tu nětko něšto druge, šštož nam połaže, kať mōže duch, kiž wo wucžbje a žadanjach Jesuša Šhrystuša ničšo wšewě abo wšebžecž nochze, tež kať riez tajšich čžlotwjetow wobšudnje, kiž n. pšči. to najšlepšče čžedža ša lud a wótžny kraž. Tu mōže pšchēnata abo šaklepjena abo šanatištrila lubosčž k' wótžnemu kražej a k' ludej čžlotwjetla na pucže do wjesčž, kotrež wjedu precž wot Jesuša Šhrystuša a teho šmžlenja, kotrež wón do čžlotwjetich wutrowow šaschžepicž čžwšče.

Je to němšla wottorhanšla protyšla na ščženu. Wjenuje šo „Deutsches Land in Feindeshand!“ Tam štejesche na jenej papjeržy čžiščžane: „Je jenož jedny hrēch, kotryž je k' šmjercži, to je: štwojeho nješchēčžela lubowacž. Pšchetož to je šamomordatštwo!“ To je kať někať Jesušowa wucžba na šlotow šta-jena! A jena žónšla, Thean von Šarbon, to je, kotraž tutu němšlo-šchēčžansku wucžbu pšchipowjeda.

To rēla wótžnowštrajnu lubosčž štajecž wšče nabožiny, wšče lubosčžje pšchēčžitwo Bohu. To je štrach, kotryž wšchudžom tam hrošh, hžžž šo čžlotwjet' jenoštrajny šloži na wótžnowštrajnu lubosčž, na patriotišmus. Tež mjes nami Šserbami šu šo we powšlednim čžahu dyš a dyš hložh šššchēčž datwale, w kotrychž šo něšto podobne pšcheradži, tež tehdy, hdyž šo kať riez škompromiš abo wurunanje a šjednocženje mjes wobēmaj pyta, škompromiš mjes nabožinu a patriotišmom. To njeje to prawe, prajicž: niž nabožina bjes patriotišma a niž patriotišmus bjes nabožiny, niž jene bjes drugeho! Ně kať je: Šdžžž wěrna nabožina, hžžž prawe wěra, tam tež wščo druge, šštož prawe, pšchēdnyšchēm tež prawy patriotišmus, prawe lubosčž k' wótžnemu kražej a ludej, a to wšchudžom jenať, pola Němza niž hinať hacž pola Šserba. Za jena wěrna nabožina je pať ta wěra do Jesuša Šhrystuša, našcheho Šbōžnika! Šotom halle mōžesche prajicž: Jena niž bjes drugeje! Kať pať njeje, kať bychu to tež čžžpli prajicž: Šdžžž wótžnowštrajna lubosčž, tm je tež nabožina! Wótžnowštrajna lubosčž je tež hušto pola tajšich, kotřž ničšo wo wěre a nabožinje wjedžecž nochžedža. By-li w. powšlednej wōjnje prawe šchēčžanska

wěra napjelnila wutrowy našcheho žyšeho luda, by-li wón we wěre byť jedny a pšches jene se štwojim Bohom a Šbōžnikom, by wušbyť wōjny drugi a hinaššči byť ša našč žyš lud a kraž. Kať je šanatišmus něšto nještrowe, něšto jenoštrone a tehdla bjes ledžby ša druge, kať tež čžowinišmus, kotryž nětko kať hušto Němžy Šranžowšam wumjetuja ale tež n. pšči. Šserbjo Němžam a na wopaf Němžy Šserbam. Čžowiništojo šu čži, kotřž šu šo na něšto šamerili a nětko šakalli ša tutym jentym šteja, bjes ledžby a džiwjanja na druge.

Domoj.

Dom! domišna! domoj! to šu šłowa, kotrež maja pola kōždeho luda wōžebty šnyť, njech je to šłowjanski, njech germanški. Kať nělotre hnujaze powjedancžlo abo kať nělotru rjanu pšchēčž drje šnajesč, kotraž čži wopišče, ššto wščo to tute šłowa: dom, domišna, domoj! to šebi a na šebi maja.

W tutych dnjach je Bethel wupōšlat štwojeho powšoka do kraja. Tutón wē čži runje wo tym, ššto dom a domišna je, wo tym, ššto to rēla domoj-pšchēčž, něšto rjancho powjedacž.

Bethel. Wšch tola, šo je to tón wulki wobšchērnny wuštaw pola Bielefelda wot šłatwneho Šodelšchwingha šarjadowaný a wot jeho šhna dale wjedženy. Tam namata kať nělotry šhudny, hubjenny, brašchny, šhorý dom a domišnu. Tam namata tež dom a domišnu džēl Němžow, kotřž bēchu morjazemu hłōdej wulkeje Šuštowšleje wucželli do do teho kraja, š kotrehož ras wucžžechu, šo bychu šebi w dalokščži, tam k' ranju pšči rēžy Wolga nowy dom twarili a nowu domišnu šakōžili.

Džēn 27. hapleje tuteho šłeta, pšchēčžje džēl tutych domoj-čžškanžow do Bethela. Džitwny bē to čžah a žyšy po napohladž, kotryž š Bielefelda čžšnjesche do Bethela. Bē pšchēwōžant wot Bethelškich powšunštow. Šrēni ša heržami w čžahu bē 8 lētny hōlž. Ša šłowje mēšesche wulki čžornny mužazh škobuť, kotryž bē šattōčženy a prošchny. Šōlž špody tuteho wulkeho škobuť bē šawalentý do štareho, roštoržaneho wotwēžeho šožucha. Špody tuteho šukachy jenož mať šust bēle šłowny won; tute ššachy š nohomaj we wullich bunžlach. To bē tón šrēni tch domoj-čžškanžow, kotřž do Bethela čžšnjeschu. Šōdla njeho bēžesche mať hōlčžla w šhudušchim woblecženju, kotrež hacž k' šemi dele došahasche. Šłowu mēšesche š bēšym rubišchēžom žyšle wobwitu. Ša tutymaj maťmaj šstupasche macž š čžšchnyh džēščžom na ruškomaj. Džēčžatko bē, došellž pšeluššłow njemēšesche, do někaťšeho wōdžecžja šawalita. Ša tutymaj čžšnjeschu tam džēčži, wjetšče a mjeršče. Jene nješchēchu šaschžiki a pačžiki, druge mēchi, druge šakšpowjedžechu mjeršče džēčži ša rušu. Wšcho hromadžje bē jich tam 43 džēčži, jena wjetšča hōlža a 2 žonje.

Wšele luda tam štejesche pšči pucžu. Mjēlčžachy a dachy čžješčuju domoj-pšchēčžachy, čžahaj nimo čžahnyčž. Wjedžachy tola, šo bē jich pucž jich wjedť pšches brōnje a bitwōšchēžja, pšches morjo rošlateje šrowē a wupšakantych ššššow; wjedžachy, šo je to njetwumērnje dołhi pucž, tón pucž wot rēki Wolga, wot brošow Čžorneho Šlorja hacž do Bethela! Pšchēd něhžje 150 lētam wucžžechu; něť šo wōčžichu! Pšchēčžitwo nješchēčželam a ludam bēchu šo wobarali, ale tón hłōd! Šaťo hłōd pšchēčžje, džēchū mžšle a wōčži k' wjecžowu, tam, hžžž bē domišna, hžžž je lud šamžneho naroda! (Šotracžowanje.)

Wobrašy š Herrnhuta.

(Šotracžowanje.)

Šaj, woni wšchitžy tam štejo hładachy na mēštno, hžžž bē šhudny čžššči čžššla šrēni šštom k' šrēnjej šhžžžy w Šernhucze

puskaczi. Běchu pschichli se wšchěch kónzow hwěta profesořowjo bohošlownostwa a fastupjerjo zyrkwinskich wšchěch. Ale drje nihto ho s wjetšim sajmom wobdželil njeje pschi hwjedzeaju. Hacz kobustawo cžěsko-bratrowskeje zyrkwije. We wulkej liczbje a se sahorjenej luboscju běchu se swojimi duchownymi pschichwatali. Bratr Schebesta s Běschki, bratr Lanczial s Brahi, bratr Micžan a Schultis s Brna, bratr Radochevsky s Brahi a wšchitzy cži drusy lubi fararjo s mandželstini a s wožadnymi. A woni su tam na pohřebnišchězu pobhli, kotrež taž krajnje na horje leži, a su tam woteženascch wuspěwali pschi rowach swojich prijedownitow we wěre a narodnosći. — Za Waž wšchěch strowju, lubi bratija, lube kotry, hdyž ja tute rynczi psichu, a ho s wulkej radoščju dopomnju tych rjanych hodžinow, kotrež smy hromadže tam a potom we Budyschinje pschewywali. Měcže džať sa Wasch wopyt! Měcže wutrobnj džať. To běchu hodžiny, we kotrychž Waschu bratrowsku luboscj a jednotu taž poňnje a hluboko sacžuwachmy, hodžiny, kiž sa mnje njesapomnite wostanu. O, so by Bóh tola tež nami Šerban tajlich šudžil, kaž Wb scže! Šaplacž Bóh Wam waschu luboscj a kóžde s wutrobu rěčane klowo po měrie swojeje bohateje hradu.

A nětko dale! Herrnhut ma jako město swoj wožebity ras. Za smy wjele a husto we Němskej a tež we wukraju pucžowaf. Ale ja njewěm, taise městacžko hiščeže ženje nadeschol njejsm. Mi ho sdašce, kaž bychu tute domy a kžěže něšto pschipowjedacž chžpke wot teho ducha, kiž tam žitw je a skutkuje. Esu wšchitke tele domy we starym měcže bóle abo mjenje na ho podobne. Njejsu taž jara wysoke a nimaju wožebite debjenja abo blyščejatu pychu. Ale wone su tola rjane. Sdyž do nich fastupisch, mašch šchěrofe a cžište nakžěže a kžódby. Haj tute domy wšchě tón sacžischčej cžinja: **Tu ho wěcže derje bydli a žiwí. Šwětna hara je tam zusa wěž a smutstowna hluboka spolojnosć se wšchěho rěčji.**

Rjane twarjenje je tež tón dom, hdyž ho Herrnhutizy s Božim službam a nutrosčjam šhromadžuja. Wysoki twať a schytriróžkaty, zyle jednory bješe wšchěje wulkeje a nadpadneje pychi swonka a smutka. Mi ho sda, so je najrjenišča pycha teho domu ta běla barba wonka na murjach a nutka na scženach. Woni tam žaneho woltarja a žaneje kłětki nimaju. Nenož katki a pult, řadh kotrehož duchowny steji bjes talara. To ho cži džwone sda, luby cžitarjo, ale tola tež wědža natwarjaze Bože služby djeržecž. To smy tež tehdom na jubilejskim hwjedzenju spójnali. Dopoldnja w 9 hodž. pjelnjesche ho pomaku Boži dom. S Herrnhuta pschichwatachu žónske kobustawo bratrowskeje wožady we dohich ptachčicžkach a běhch křapach. To je Zinsendorf jim pschikafaf, so bychu wšchitke žony jenaf sdrascžene byle. So njeby žana jenož drasty dla do Božeho domu pschichla ale ponižna wostala. To je pola naž wěšo husto hinať. Sdyž je holcžka abo luba mandželsta nekajku nowu kútnicžku dostala, husto ho luby Boži domežť a zyrkwinska šchěžžka ho jako jewišchězo wužiwatej, nowotne wěžki lubym pschecželnizam a towařčklam pokasacž. Bychmy wjele wuknecž mohli w tym nastupanju wot Herrnhutskich bratrow a kotrow.

Herrnhutski biskop Janzen wotewri po wuspěwanju kžerluschka s modlitwu hwjedžensku hwjatocžnosć w pschepjelnjenej modlerni. Cžestni hoščjo, mješ nimi Magnifizens Dibelius s Draždžan, tajny zyrkwinski radž. Rosenkranz s Budyschina, far. Schebesta jako fastupjer šostnizkeje jednoty — to je šjdnocženstwo wšchěch ewangelskich Cžechow — mnošy profesořowjo Univeršitow a ewangelskich zyrkwjow zpleho hwěta kěžachu na powyščenym městnje, a tamni nutni pošlucharjo pjelnjachu zylu rumnosć a mnošy hiščeže dyrbjachu stejecž.

We swojej rěčji potom wysołodostojny t. biskop Janzen

na šatožtu šchpruřa se scženja hwj. Jana 3,14 wo tymaž džiwomaj Bóha, s kotromajž je won ho nad Herrnhutom šjewil w běhu tych 200 lět wobštacja teje wožady, rozpomnascche. Woni, bratija a kotry su s přerjenu na šebi nashonili džiw teho wujednania a wumoženia psches Jesuřowu krej a t druhemu je tónle džiw Boži w kobustawach šbudžil džiw bratrowskeje luboscje. Tať hodži ho tež prajicž, so Herrnhut jenož tať doľho tracž budže, hacz škutki luboscje žiwje su pola wšchěch bratrow aa hwěcže.

(Potracžowanje.)

Zyrkej a štat.

Wichaka ho bliži. S tym pschindže cžaj, so ma ho pschenajecže polow a šafow, šafskich a zyrkwinskich a zyrkwinoschulskich lehuštwow s nowa šariadowcž. Šörz nětkle sa 25 šr. abo tež sa 150 hr. pschenajecž abo pschenajatu měcž, je njerosom a s dobom njeprawda pschecžiwu wožadnym, hdyž tola zentnar pschecžny 1000 hriwnow placži a hdyž šebi šejwjenje cžłowjeka žada hoberste smy. Sdyž ho ležomnosće s nowa pschenajecja, je wěž jednora. Ma ho na pschekadžowanje pschenajecž, so pschi tym šörz na 3 zentnarow rožki pschindže, njebudže pschewjele. Do wójny placžesche ho tež 3, haj 4 a 5 zentnarjow. A wone je wopať prajicž, so su jenož wudawoti wotnajerjow na wysoke šalěste. W rimej měrie šesčhu tež doľhody na wysoke. Tola runje tať ma ho, kaž je tež psches šafon porucžene, pschenajenski pjenjes tam pschiměrnje potwyschicž, hdyž hiščeže wotnajenski cžaj njewuběža. Tež tu njebudže wucžinjenje nihdy niže 1 zentnarja wostacž móž a budže tež wysche hiščeže pschincž a zyle po wobšćenoscžach budžetej ho tu dwať a tež wjazy placžicž, a to pať w natura pať po wicžnej placžinje. Wožady a zyrkej maja w tutym cžaju a pschi tajlich wobšćenoscžach winowatosčž, ho wo to postaracž, so ho jeje samoženje tať šadani, kaž je to cžajke pschiměrnjene. Rosžudjenje wo tym, šchto a šelko ma štat nětkle, hdyž tola hiščeže zyrkej wot njeho njeje dželena, placžicž, njeje ho hiščeže štalo, kaž tež niz wo tym, kať ma ho štat s zyrkwju wurucnacž, hdyž dželenje pschindže. Wožebje tuta njejažnosć nufuje zyrkej kaž wožady, tať hospodaricž, so ho to, šchtož móžne a po prawom, wuhospodari.

S bliska a s daloka.

Pohřebnišchěza njejsu w našchm cžaju tež wjazy sa wjele ludži wožebite a wožebne a hwjate městno. Šchtož ho přebdy lědy hdy što, to ho nětkle šaf a šaf štawa: šwětki a róže s roworo ho potradnu. Sdyž je tole hižo wulka njehanbitosčž, šchto to potom je, hdyž nětko pschezo šaf a šaf kžyščich a cžitascch, so ho rowoy wobščłodža, so ho pomniki rošbija? Wožebicži njebo cžintojo su pať pschede wšchěm cži bycž dyrbjeli, kotřiž w Šademarschen w Šollsteinskej na jnym pohřebnišchězu wot 150 rowotnych pomnikow kšičže wotbichu a pódla rowow smjetachu. Ma jedny row nakopichu jich na polsta wotbitych kšičžow! Sdyž tu njemdry njekšescžanski duch zychnowašce, wukonja w Ššene nje nješchescžanski a pschi tym na dobytť smyžleny duch druži podobny nješkutť. Tam běschaj dwať bratrať s rowotnych pomnikow bronšowe rjecžaj a tasle kradnytoj a je wukowarjej se starym želesom pschedawatoj. Tuteju su lepili a pošhostali. — Šrudne to šnamjenja cžajka a šrudny to cžaj, kotrež ho w tajlich šnamjenjach šjewja!

Šistowanje. W. w. Š. sa 9. p. Šr. — Š. w. Š. sa 10. p. Šr.

Cžiščej Ššmolerjež knihicžišchčejtnje a knihařnje, šap. družštw s wobmj. rukowanjom w Budyschinje. Šamolwity redaktor: šarať W. r. g. a. c. w Šošacžizach.